

Arrest

nr. 185 649 van 20 april 2017
in de zaken RvV X / VIII, RvV X / VIII en RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaatsen: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 24 augustus 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 augustus 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), gekend onder het rolnummer RvV X.

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 6 september 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 augustus 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), gekend onder het rolnummer RvV X.

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 7 september 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 augustus 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), gekend onder het rolnummer RvV X.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien, inzake RvV X, de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 augustus 2016 met refertenummer X.

Gezien de nota's met opmerkingen en de administratieve dossiers.

Gezien de synthesesamenvatting in de zaak RvV X.

Gelet op de beschikkingen van 4 november 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij (inzake RvV X).

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat W. PEETERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij (inzake RvV X).

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. BIMBINET, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij (inzake RvV X).

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 5 februari 2016 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter), in functie van zijn Belgische dochter.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) trof op 4 augustus 2016 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoeker werd hiervan op 9 augustus 2016 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 05.02.2016 werd ingediend door:

Naam: A.(...) Voorna(a)m(en): E.(...) Nationaliteit: Ghana

Geboortedatum: (...) Geboorteplaats: (....) Rr: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40bis §2,4° van de wet van 15.12.1980 bepaalt het volgende: 'Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad de gevallen waarbij een partnerschap dat geregistreerd werd op basis van een vreemde wet, moet beschouwd worden als zijnde gelijkwaardig met een huwelijk in, België.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 bepaalt het volgende: ' De familieleden vermeld in artikel 40bis§2, eerste lid 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitskaart en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.'

Betrokkene diende een aanvraag in, in functie van het minderjarig kind A.(...) G.(...) A.(...) geboren te Antwerpen op 09.05.2012 van Belgische nationaliteit. De vader en het kind wonen op een verschillend adres.

Vandaar dat dient aangetoond te worden dat betrokkene of figuurlijke wijze zijn kind komt vervoegen of begeleiden en er dus sprake is van een financiële en affectieve band met het kind.

Ter staving van de aanvraag legde betrokkene de volgende documenten voor: een inschrijvingsbewijs van de VDAB dd03.03.2016, cv van betrokkene, kopie van de visitekaartjes van interimkantoren, een arbeidscontract met ingang van 19.05.2016 op naam van betrokkene, een doopbewijs van het kind dd 14.10.2012, een schrijven van het CAW, foto's met en zonder datumvermelding, storting via BPost dd 23.04.2016 twv 20 euro, het bewijs van het overmaken van 75 euro op een onbekend rekeningnummer met de vermelding 'alimentatie G.(...)',

vonnis van de rechtbank, samenstelling gezin dd 06.04.2016 en getuigenissen van privépersonen.

Aan de hand van de voorgelegde documenten werd niet afdoende aangetoond dat sprake is van een affectieve en financiële band met het Belgisch kind.

Vooreerst wat betreft de financiële band blijkt betrokkene, voortgaand op de voorgelegde stavingsstukken slechts twee keer een minimaal bedrag te hebben overgemaakt voor het kind. Gezien overeenkomstig de gegevens van het rijksregister betrokkene nooit officieel samenwonend is geweest met het kind en het kind reeds geboren is in 2012 kan bezwaarlijk gesteld worden dat twee keer geld overmaken voldoende is om van een financiële band te kunnen spreken. Het feit dat, overeenkomstig de toelichting in de brief van de advocaat, het een lijdensweg is geweest om het kind te kunnen erkennen, doet daar geen afbreuk aan. Het is niet omdat de minderjarige, officieel de dochter was van de man waarmee haar moeder gehuwd was, dat betrokkene zijn financiële verantwoordelijkheid niet vrijwillig kon opnemen. Wel integendeel, het zou zijn claim op het vaderschap wellicht ook voor de erkenningsprocedure, versterkt hebben.

Betreffende de affectieve band met het kind en de stavingsdocumenten dienaangaande. Ook daar blijken de voorgelegde bewijzen van affectieve relatie slechts zeer summier. Uit de foto's kan slechts een zeer occasioneel treffen tussen betrokkene en kind worden vastgesteld. Het doopselattest vertelt niets over de relatie tussen vader en kind. Uit het vonnis van de rechtbank blijkt dat de moeder het exclusief hoederecht heeft en de betrokkene een beperkt bezoekrecht. Er werd beslist dat de contacten aanvankelijk moeten plaatsvinden in een bezoekersruimte.

Dit dient als een expliciet aanwijzing te worden beschouwd van de relatie tussen vader en kind: kennelijk is het kind helemaal niet vertrouwd met de vader, waardoor een nog een relatie moet worden opgebouwd in zo'n bezoekersruimte. Uit de brief van de bezoekersruimte blijkt bovendien dat de aanvraag op een wachtlijst werd geplaatst. Nadien werd het dossier dienaangaande niet geactualiseerd. In hoeverre het contact tussen betrokkene en kind nu daadwerkelijk plaats vindt, kan bijgevolg niet worden besloten uit de voorgelegde documenten. Alle andere 'getuigenissen van privépersonen die getuigen van de interesse van betrokkene in zijn kind, doen geen afbreuk aan deze vaststelling. Ongeacht zijn beweegredenen is er nauwelijks contact tussen betrokkene en het kind, derhalve kan ervan een affectieve band geen sprake zijn.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoeker heeft respectievelijk op 24 augustus 2016, op 6 september 2016 en op 7 september 2016 onderscheiden ontvankelijke verzoekschriften ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing. Er werden dus door verzoeker drie onderscheiden beroepen tot nietigverklaring ingesteld die alle gericht zijn tegen dezelfde beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 4 augustus 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), die op 9 augustus 2016 aan hem ter kennis werd gebracht.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat toepassing dient te worden gemaakt van artikel 39/68-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), dat het volgende bepaalt:

"Indien een verzoekende partij meerdere ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing dan worden deze beroepen van rechtswege gevoegd. In dit geval oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij de verzoekende partij uitdrukkelijk aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduidt op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.

Betreft het een collectief beroep, dan oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij alle verzoekende partijen uitdrukkelijk en collectief aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduiden op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partijen worden geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.”

Voormelde bepaling werd middels de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 27 december 2006 houdende diverse bepalingen II (B.S. 22 augustus 2013) in de vreemdelingenwet ingevoerd. Uit de voorbereidende werken blijkt dat de wetgever de bedoeling had *“Om te vermijden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een verzoekschrift dient te behandelen dat reeds vervangen werd door een ander verzoekschrift, en zich derhalve meermaals dient uit te spreken over eenzelfde betwisting”* (MvT bij het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 27 december 2006 houdende diverse bepalingen II, *Parl.St.*, Kamer zittingsperiode 53, 2011-12, 2556/001, 42). De wetgever heeft derhalve *“het vermoeden ingevoerd dat het laatste verzoekschrift dat op ontvankelijke wijze werd ingediend het voorafgaande verzoekschrift vervangt en de verzoekende partij derhalve geacht wordt afstand te doen van het eerder ingestelde beroep. Aan de verzoekende partij wordt evenwel de mogelijkheid gegeven om, ten laatste op de terechtzitting, aan te geven dat zij verkiest dat een eerder ingediend verzoekschrift wordt behandeld door uitdrukkelijk het te behandelen beroepsschrift aan te wijzen. Indien de verzoekende partij nalaat een keuze te maken dan houdt dit automatisch in dat het laatst ingestelde beroep wordt behandeld en de afstand van de voorafgaande beroepsprocedures wordt vastgesteld. Op deze wijze wordt aan de verzoekende partij de mogelijkheid gegeven de middelen die zij dienstig acht te laten gelden en wordt tevens proceduremisbruik vermeden”* (*Ibid.*, 42).

2.3. In toepassing van artikel 39/68-2 van de vreemdelingenwet worden de beroepen met rolnummers RvV X, RvV X en X van rechtswege gevoegd.

2.4. Ter terechtzitting wordt aan de aanwezige raadvrouwen van verzoeker gevraagd welk verzoekschrift zij behandeld wensen te zien. Geen van beide raadvrouwen verwijst naar het verzoekschrift in de zaak met rolnummer RvV X, dat chronologisch als eerste bij de Raad werd ingediend. De advocate die verschijnt in de zaak met rolnummer RvV X stelt zich hieromtrent naar de wijsheid van de Raad te gedragen. Het verzoekschrift in de zaak met rolnummer RvV X werd chronologisch het laatste bij de Raad ingediend, waardoor de Raad in beginsel de gevoegde zaken krachtens voormelde wetsbepaling op grond van dit verzoekschrift beoordeelt. De advocate die verschijnt in deze zaak bevestigt ter terechtzitting dat zij haar verzoekschrift behandeld wenst te zien.

2.5. Overeenkomstig artikel 39/68-2 *juncto* artikel 39/81, zevende lid, van de vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie die in de zaak RvV X werd ingediend. Verzoeker wordt op grond van de hierboven vermelde wetsbepaling geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Vooraf merkt de Raad op dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en het bevel om het grondgebied te verlaten twee van elkaar onderscheiden rechtshandelingen vormen die een toetsing vergen aan verschillende wetsbepalingen en uiteenlopende rechtsgevolgen teweeg brengen. Bijgevolg heeft het eventueel gegrond bevinden van een rechtsmiddel niet tot gevolg dat de beslissing in haar geheel dient te worden vernietigd. In dit verband wijst de Raad op artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit), waarin gestipuleerd staat dat *“(i)ndien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat.”* De omstandigheid dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en het bevel om het grondgebied te verlaten middels eenzelfde *instrumentum* worden betekend aan verzoeker,

rechtvaardigt niet dat hieruit zou dienen te worden afgeleid dat het *negotium* als één en ondeelbaar moet worden beschouwd. Wanneer twee beslissingen samen worden betekend, dan kan hieruit niet worden geconcludeerd dat het niet langer twee afzonderlijke beslissingen zijn (cf. RvV 19 december 2013, nrs. 115 993 en 115 995 (AV); in dezelfde zin: RvS 5 maart 2013, nr. 222.740; RvS 10 oktober 2013, nr. 225.056; RvS 12 november 2013, nr. 225.455).

3.2. In een eerste middel van zijn synthesememorie voert verzoeker de schending aan van de artikelen 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoeker betoogt in zijn eerste middel als volgt:

“9. Doordat als verblijfsvoorwaarde voor de ouder van een minderjarig Belgisch kind geldt dat er tussen de ouder en het kind een werkelijke gezinsband moet bestaan.

Terwijl niet alle voorliggende relevante gegevens om te beoordelen of een werkelijke gezinsband tussen verzoekende partij en zijn minderjarig Belgische kind afdoende blijkt, in de bestreden beslissing aanmerking zijn genomen.

Zodat de bestreden beslissing het artikel 40ter juncto 40bis, §2, 4° Vw. en de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur, schendt.

B. Aangaande de argumentatie van verwerende partij

10. Verwerende partij stelt dat de bewijslast van de financiële en affectieve band met het kind bij de aanvrager zou liggen, in casu verzoekende partij, en dat de beslissingsbevoegde overheid, in casu verwerende partij, een ruime appreciatiebevoegdheid zou hebben bij de beoordeling van de door de aanvrager neergelegde stukken.

11. M.b.t. de financiële band zou verzoekende partij volgens verwerende partij niet aantonen dat hij voorheen niet in staat zou zijn geweest om zijn kind financieel te ondersteunen. De bestreden beslissing steunt daarmee evenwel niet op de juiste feitelijke gegevens, namelijk dat verzoekende partij door zijn moeilijk statuut maar moeilijk aan werk kan geraken en hij sinds 2012 geen inkomsten heeft (noch van het OCMW (stuk 14), noch door tewerkstelling (stuk 15). Verwerende partij mag dan wel een appreciatiebevoegdheid hebben bij de beoordeling van de bewijswaarde, maar dit betekent niet dat verwerende partij zo maar kan voorbijgaan aan wat vanzelfsprekend uit de betreffende stukken volgt. Op grond van de verklaring van het OCMW dd. 11 maart 2016 dat aan verzoekende partij geen financiële steun wordt verleend en op grond van de aanslagbiljetten inkomstenjaar 2012, 2013 en 2014 toont verzoekende partij immers op afdoende wijze aan dat hij niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt en dat omwille daarvan zijn bijdragen beperkt blijven tot respectievelijk 20 euro op 23 april 2016 (stuk 6a) en 75 euro op 3 juni 2016 (stuk 6b).

12. Dat verzoekende partij op 5 augustus 2016 een niet te verwaarlozen deel (100 EUR van 744,34 EUR) van het loon dat hij heeft overgehouden na een week werken bij Jugerta Logistics BVBA eind mei 2016 (stukken 13a-d) op de rekening van zijn dochter (stuk 7) stort, toont alleen maar aan dat verzoekende partij zijn dochter financieel wil ondersteunen en dit ook zal doen voor zover althans hij daarvoor over voldoende financiële middelen beschikt.

13. In tegenstelling tot wat verwerende partij voorhoudt, volgt uit een en ander dat het wel degelijk kennelijk onredelijk is om te beslissen dat de financiële band met het kind niet zou zijn aangetoond, zodat de bestreden beslissing artikel 40ter juncto 40bis, §2, 4° Vw. en de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur, schendt.

14. Ook m.b.t. de affectieve band zou het volgens verwerende partij niet kennelijk onredelijk zijn om te beslissen dat deze band met het kind niet zou zijn aangetoond. Echter gaat verwerende partij ook hier weer geheel voorbij aan de realiteit en steunt de bestreden beslissing niet op de juiste feitelijke gegevens. Zo heeft verzoekende partij tot het kind 2,5 jaar was altijd met het kind samengewoond en het kind verzorgd en opgevoed. Het samenwonen werd beëindigd door omstandigheden onafhankelijk

van de wil van verzoekende partij: in 2015, wanneer zijn dochter G. 2,5 jaar oud is, wordt verzoekende partij uit het huis gezet door mevrouw A. Sindsdien verbiedt zijn ex-vriendin elk contact tussen verzoekende partij en zijn dochter, wat het verzoekende partij tot op heden in beginsel onmogelijk maakt om de affectieve band met zijn dochter, die hij gedurende de eerste 2,5 levensjaren van zijn dochter met haar had opgebouwd, nog verder uit te bouwen.

15. Verzoekende partij legt zich hier niet bij neer en onderneemt herhaaldelijk minnelijke pogingen om contact op te nemen met zijn ex-vriendin en zijn dochter. Deze pogingen blijken tevergeefs. Echter blijft ook dan verzoekende partij niet bij de pakken zitten - zijn affectieve band met zijn dochter is dermate groot en zijn wil om deze band verder uit te bouwen is minstens zo groot — en daarom legt verzoekende partij een verzoekschrift neer bij de familierechtbank te Antwerpen teneinde een bezoekregeling te bekomen. Na doorverwijzing naar de kamer van minnelijke schikking, bereiken beide ouders een akkoord waarin wordt bepaald dat G. onder het onderlijk gezag en op het adres van haar moeder zal blijven, maar dat verzoekende partij op regelmatige basis in een neutrale bezoekeruimte van CAW Antwerpen contact kan onderhouden met zijn dochter. Bij vonnis van 10 februari 2016 wordt het akkoord bekrachtigd (stuk 10).

16. Meteen na het vonnis van 10 februari 2016 van de familierechtbank te Antwerpen, meldt zijn raadsman verzoekende partij aan voor een omgangsbegeleiding. Nog geen week later krijgt verzoekende partij echter volgend standaardantwoord van het CAW Antwerpen (stuk 11):

"Aangezien de aanvragen voor begeleiding onze capaciteit overtreffen, zien wij ons genoodzaakt uw dossier op onze wachtlijst te plaatsen.

Wij zullen u binnenkort al wel uitnodigen voor een eerste kennismakend gesprek. "

17. Tot op heden heeft verzoekende partij nog steeds geen nieuws van het CAW gekregen aangaande de activering van zijn dossier en de bezoekregeling. Bovendien werd hij ook nog niet uitgenodigd voor een eerste kennismakend gesprek. Dit weerhoudt verzoekende partij er niet van om regelmatig de dienst te contacteren om te informeren wanneer een eerste afspraak kon worden gemaakt. Maar ook dan blijft het antwoord van het CAW negatief. De lange wachtlijsten bij de Neutrale Bezoekeruimte zijn algemeen bekend.

18. In tegenstelling tot wat verwerende partij voorhoudt, volgt uit een en ander wel degelijk dat verwerende partij niet onbelangrijke elementen heeft veronachtzaamd bij het nemen van de bestreden beslissing, in het bijzonder het samenwonen en de zorg voor zijn dochter gedurende haar eerste 2,5 levensjaren, het vonnis van 10 februari 2016 én de overmachtssituatie waarin verzoekende partij zich thans bevindt om zijn dochter te zien en de affectieve band met haar verder uit te bouwen (wachtlijst CAW en weigering communicatie door ex-vriendin). De getuigenissen die verzoekende partij heeft bijgebracht, heeft verwerende partij al helemaal niet in zijn beoordeling betrokken. De overweging in de bestreden beslissing "Alle andere getuigenissen van privépersonen die getuigen van interesse van betrokkene in zijn kind, doen geen afbreuk aan deze vaststelling," kan, in tegenstelling tot wat verwerende partij in haar nota met opmerkingen voorhoudt, alvast niet worden beschouwd als afdoende motivering. Derhalve is het kennelijk onredelijk om te beslissen dat niet alleen de financiële band maar ook de affectieve band met het kind niet zou zijn aangetoond, zodat de bestreden beslissing artikel 40ter juncto 40bis, §2, 4° Vw. en de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur, schendt.

C. Besluit

19. De weigering tot verblijf van meer dan drie maanden en bijgevolg ook het bevel om het grondgebied te verlaten, is onrechtmatig nu voldoende werd aangetoond dat de verwerende partij in de bestreden beslissing niet alle relevante gegevens mee in acht heeft genomen om te oordelen over een affectieve en financiële band tussen verzoekende partij en zijn dochter. De bestreden beslissing schendt dan ook het artikel 40ter juncto 40bis, §2, 4° Vw. en de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur

20. Door daarnaast geen rekening te houden met de feitelijke context waaruit blijkt dat verzoekende partij er alles aan probeert te doen om contact te houden met zijn dochter, maar door overmacht hier maar moeizaam in slaagt, schendt verwerende partij het redelijkheidsbeginsel.

21. *Het eerste middel is ernstig en gegrond.*”

In een tweede middel van zijn synthesesmemorie voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het redelijkheids-, het proportionaliteits- en de motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoeker stelt in zijn tweede middel het volgende:

“A. *Samenvatting*

22. *Doordat verzoekende partij zijn rechten als vader conform artikel 8 EVRM ten volle wil kunnen uitoefenen en reeds jarenlang inspanningen doet om de band met zijn dochter te versterken;*

Terwijl verzoekende partij door de bestreden beslissing het land dient te verlaten en bijgevolg van zijn dochter in België zal gescheiden worden;

Zodat de bestreden beslissing, wegens de verregaande ingreep op het recht op een privé- en gezinsleven van verzoekende partij, artikel 8 EVRM en het proportionaliteitsbeginsel, het motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur schendt.

B. *Aangaande de argumentatie van verwerende partij*

23. *Verwerende partij houdt voor dat voor een schending van artikel 8 EVRM het bestaan van gezinsleven moet worden aangetoond maar dat in de aanvraag van verzoekende partij om machtiging tot verblijf de affectieve en financiële band tussen hem en zijn dochter onvoldoende zou zijn bewezen. Verwerende partij verwijst in dat verband in zijn nota met opmerkingen naar een arrest van het EHRM. Verwerende partij stelt daarover het volgende:*

In beginsel ontstaat vanaf de geboorte tussen een minderjarig kind en zijn ouder een natuurlijke band die gelijkstaat met een gezinsleven. Het is daarbij niet noodzakelijk dat het kind binnen een huwelijk of andere samenlevingsvorm is geboren. Om een voldoende graad van 'gezinsleven' vast stellen die valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, is de samenwoning, van de ouder met het minderjarig kind niet noodzakelijk vereist, noch de samenwoning van beide ouders. Wel moeten andere factoren worden voorgelegd die aantonen dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind een voldoende standvastigheid vertoont om de facto gezinsbanden te creëren ("Although cohabitation may Jbe a requirement for such a relationship however, other factors may also serve to demonstrate that a relationship has sufficient constancy to create de facto family ties, EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk,- par. 30). Zulke factoren betreffen de erkenning van een kind, de bijdragen in de zorg en opvoeding van het kind/ de kwaliteit en regelmatigheid van het contact tussen ouder en kind, de interesse en het engagement van de ouders ten aanzien van het kind voor en na de geboorte ervan.

24. *In overeenstemming met voormelde rechtspraak bewijst verzoekende partij afdoende dat hij het kind heeft erkend wat betekent dat er minstens sprake is van een natuurlijke band die gelijkstaat met gezinsleven, dat hij 2,5 jaar met het kind heeft samengewoond (en samenwonen is zelfs niet vereist!) en gedurende die 2,5 jaar heeft bijgedragen in de zorg en opvoeding van het kind, dat het samenwonen buiten zijn wil om werd verbroken maar desalniettemin oprecht interesse toont t.a.v. zijn en kind alsook engagement — dit volgt namelijk ontegensprekelijk uit de gerechtelijke procedure voor de familierechtbank die op initiatief van verzoekende partij werd ingeleid en heeft geleid tot het vonnis van 10 februari 2016 en uit de herhaalde contacten van verzoekende partij met CAW om een bezoek met zijn dochter geregeld te krijgen. Gelet op de door verzoekende partij aangebrachte gegevens en nodige stavingsstukken is het dan ook geheel contradictorisch van verwerende partij om enerzijds te stellen dat het bestaan van gezinsleven dient te worden aangetoond op basis van o.m. de factoren zoals opgesomd in bovenstaand citaat en anderzijds te stellen dat verzoekende partij niet aannemelijk zou maken dat er sprake is van gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.*

25. De bestreden beslissing vormt derhalve een verregaande ingreep op het recht op een privé- en gezinsleven van verzoekende partij en schendt artikel 8 EVRM en het proportionaliteitsbeginsel, het motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

26. Dat verzoekende partij vanuit zijn herkomstland de nodige stappen zou kunnen nemen om de contacten met zijn dochter te onderhouden - wat alleszins onmogelijk lijkt, minstens bijzonder moeilijk - doet geen afbreuk aan de omstandigheid dat de bestreden beslissing artikel 8 EVRM en de hoger vermelde beginselen van behoorlijk bestuur schendt.

C. Besluit

27. Door verzoekende partij geen recht op verblijf van drie maanden te gunnen en hem te verplichten het grondgebied te verlaten, ontnemt verwerende partij verzoekende partij de kans om de band met zijn dochter opnieuw op te bouwen. Meer nog, zijn recht op gezinsleven wordt volledig ontnomen nu hij vanuit het buitenland de bekomen bezoekregeling bij het CAW niet meer kan activeren. Bovendien wordt (de noodzaak van) deze zware inbreuk op zijn recht op gezinsleven niet (afdoende en redelijk) gemotiveerd en besproken in het licht van de concrete omstandigheden, laat staan dat het wordt afgewogen ten opzichte van het algemeen belang van de Belgische samenleving. Om deze redenen schendt de bestreden beslissing artikel 8 EVRM, artikelen 2 en 3 van de Formele Motiveringswet en het proportionaliteitsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

28. Het tweede middel is ernstig en gegrond.”

In een derde middel van zijn synthesememorie voert verzoeker nogmaals de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en van de motiverings- en zorgvuldigheidsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoeker stelt in zijn derde middel het volgende:

“A. Samenvatting

29. Doordat de dochter van verzoekende partij recht heeft op een vader en doordat verzoekende partij zijn recht op gezinsleven ten volle wil kunnen uitoefenen en reeds jarenlang inspanningen doet om de band met zijn dochter te versterken;

Terwijl verzoekende partij door de bestreden beslissing het land dient te verlaten en bijgevolg van zijn dochter in België zal gescheiden worden;

Zodat de bestreden beslissing, wegens de verregaande inmenging op het privé- en gezinsleven van verzoekende partij én van diens dochter, artikel 74/13 Vw., artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de motiverings- en zorgvuldigheidsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur, schendt.

B. Aangaande de argumentatie van verwerende partij

30. Verwerende partij houdt voor dat verzoekende partij niet zou aantonen dat uit artikel 8 EVRM en artikel 74/13 Vw. een formele motiveringsplicht zou voortvloeien en dat verzoekende partij niet aantoont dat de bestreden beslissing op onzorgvuldige wijze zou zijn genomen. Verzoekende partij antwoordt hierop dat los van het antwoord op de vraag of al dan niet uit artikel 8 EVRM en artikel 74/13 Vw. een formele motiveringsplicht zou voortvloeien, deze artikelen minstens vereisen dat uit de bestreden beslissing kan worden opgemaakt dat rekening werd gehouden met het hoger belang van het kind - quod in casu non - en dat die formele motiveringsplicht in casu hoe dan ook bestaat op grond van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Immers is de bestreden beslissing een bestuurshandeling in de zin van artikel 1 van de wet en is verwerende partij een bestuur in de zin van datzelfde artikel zodat de bestreden beslissing conform artikel 2 en 3 van voormelde wet uitdrukkelijk en afdoende moet worden gemotiveerd. Een schending van de formele motiveringsverplichting betekent ook een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

C. Besluit

31. Door in de bestreden beslissing geen rekening te houden met het gezinsleven en het hoger belang van het kind om haar vader te leren kennen, schendt verwerende partij artikel 74/13 Vw., alsook artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de motiverings- en zorgvuldigheidsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

32. Het derde middel is ernstig en gegrond.”

Als bijlagen bij zijn verzoekschrift / synthesesamenvatting voegde verzoeker de volgende documenten toe: bewijs van gezinssamenstelling d.d. 19 april 2016, historiek van adressen, Ghanese geboorteakte, betaalde onderhoudsgelden - bijgebracht bij verblijfsaanvraag, poststorting van 20 euro d.d. 23 april 2016, bankuittreksel Fintro inzake betaling 75 euro d.d. 3 juni 2016, poststorting van verzoeker aan G.(...) A.(...) van 100 euro d.d. 5 augustus 2016, erkenning vaderschap, deskundigenverslag - DNA test vaderschap d.d. 20 november 2013, vonnis rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen d.d. 11 september 2014 inzake erkenning van het vaderschap, afschrift uit geboorteregister G.(...) A.(...), vonnis familierechtbank te Antwerpen d.d. 10 februari 2016 inzake toekenning omgangsregeling, brief CAW d.d. 16 februari 2016 met melding dat dossier op wachtlijst wordt gezet, getuigenverklaringen E.(...) B.(...), maatschappelijk assistente CAW Adviescentrum Migratie, J.(...) V.(...) D.(...), coördinator kinderdagverblijf B.; R.(...) D.(...) V.(...), kennis van zowel verzoekende partij als de moeder van G. (via de kerk) en tevens doopmeter van G.(...), J.(..) T.(...), vriend van verzoekende partij, G.(..) T.(...), kennis van verzoekende partij, M.(...) H.(...), pastoraal werkster, werksituatie E.(...) A.(...), tewerkstellingsattest SD Worx d.d. 1 juni 2016, C4 - werkloosheidsbewijs RVA, loonafrekening mei 2016, arbeidsovereenkomst d.d. 19 mei 2016, verklaring OCMW d.d. 11 maart 2016 - geen financiële steun, aanslagbiljetten betreffende de inkomstenjaren 2012-2014 (Verzoekschrift, bijlagen 3-15).

3.3. De drie door verzoeker aangevoerde middelen worden hieronder, omwille van hun inhoudelijke verwevenheid, gezamenlijk behandeld.

3.4. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

3.5. Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

3.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.7. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

3.8. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten

gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.9. De beslissing tot weigering van verblijf vermeldt naast het hierboven reeds aangehaalde artikel 52, §4, vijfde lid, van het vreemdelingenbesluit de door verzoeker geschonden geachte artikelen 40ter juncto 40bis, §2, 4°, van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepalingen luiden als volgt:

“§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

(...)

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

(...)”

De in artikel 40bis, §2, eerste lid, 4°, van de vreemdelingenwet bedoelde familieleden zijn:

“4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.”

3.10. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 5 februari 2016 een aanvraag indiende voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Belgische dochter die op 9 mei 2012 werd geboren. Bij zijn aanvraag legde verzoeker de geboorteakte neer samen met een inschrijvingsbewijs van de VDAB, een curriculum vitae, gegevens van interimkantoren, een arbeidsovereenkomst, een doopbewijs, een schrijven van het CAW betreffende de aanmelding voor de omgangsbegeleiding via bezoekeruimte, een aantal ongedateerde foto's, een storting via BPost van 23 april 2016 ten belope van 20 euro en storting van 75 euro met de vermelding 'alimentatie G.(....)' op een onbekend rekeningnummer, een vonnis van de familierechtbank van Antwerpen van 10 februari 2016 waarbij een omgangsregeling in een neutrale bezoekeruimte en een onderhoudsbijdrage werden opgelegd, een gezinssamenstelling waarop enkel verzoeker figureert en een aantal getuigenverklaringen.

3.11. Samen met de verwerende partij in de bestreden beslissing stelt de Raad vast dat verzoeker zich niet bij zijn Belgische dochter heeft gevoegd. Aangezien vader en kind op een verschillend adres wonen, oppert de gemachtigde van de staatssecretaris in de beslissing *“dat dient aangetoond te worden dat betrokkene of figuurlijke wijze zijn kind komt vervoegen of begeleiden en er dus sprake is van een financiële en affectieve band met het kind”*.

Met betrekking tot het bewijs van de financiële band wordt vastgesteld dat er slechts twee keer een minimaal bedrag werd overgemaakt ten behoeve van het kind. De gemachtigde van de staatssecretaris overweegt dat *“(g)ezien overeenkomstig de gegevens van het rijksregister betrokkene nooit officieel samenwonend is geweest met het kind en het kind reeds geboren is in 2012 kan bezwaarlijk gesteld worden dat twee keer geld overmaken voldoende is om van een financiële band te kunnen spreken.”*

Ook wat het bewijs van de affectieve band betreft lijken de bewijzen slechts summier te zijn omdat *“(u)it de foto's (...) slechts een zeer occasioneel treffen tussen betrokkene en kind (kan) worden vastgesteld. (...). Er werd beslist dat de contacten aanvankelijk moeten plaatsvinden in een bezoekersruimte. Dit dient als een expliciet aanwijzing te worden beschouwd van de relatie tussen vader en kind: kennelijk is het kind helemaal niet vertrouwd met de vader, waardoor een nog een relatie moet worden opgebouwd in zo'n bezoekersruimte. (...) In hoeverre het contact tussen betrokkene en kind nu daadwerkelijk plaats vindt, kan bijgevolg niet worden besloten uit de voorgelegde documenten. (...) Ongeacht zijn*

beweegredenen is er nauwelijks contact tussen betrokkene en het kind, derhalve kan ervan een affectieve band geen sprake zijn.” Op basis van deze overwegingen besloot de gemachtigde van de staatssecretaris om het recht op verblijf van meer dan drie maanden in hoofde van verzoeker te weigeren.

3.12. In een eerste middelonderdeel gaat verzoeker in op het ontbreken van een financiële band met zijn dochter. Volgens verzoeker blijkt onder andere uit attesten van het OCMW en aanslagbiljetten van de fiscus (Verzoekschrift, bijlagen 14 en 15) dat hij niet over voldoende bestaansmiddelen beschikte, waardoor zijn financiële ondersteuning noodgedwongen beperkt bleef tot een storting van 20 euro op 23 april 2016 en een storting van 75 euro op 3 juni 2016. Ook wijst verzoeker erop dat hij op 5 augustus 2016 100 euro van zijn loon zou hebben gestort op de rekening van zijn dochter (Verzoekschrift, bijlagen 7 en 13), waardoor het onredelijk zou zijn om te beslissen dat er geen financiële band zou bestaan.

De Raad merkt echter in de eerste plaats op dat verzoeker nergens de vaststelling van de gemachtigde van de staatssecretaris betwist of weerlegt dat hij op een ander adres woont dan zijn jonge dochter. Het is juist omwille van het feit dat verzoeker zijn Belgische dochter niet ‘letterlijk’ heeft vervoegd door daadwerkelijk in gezinsverband te leven, dat in de beslissing wordt gesteld *“dat dient aangetoond te worden dat betrokkene of figuurlijke wijze zijn kind komt vervoegen of begeleiden en er dus sprake is van een financiële en affectieve band met het kind”*. Door thans zijn beklag te doen over zijn financiële situatie toont verzoeker niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris de aangevoerde wetsartikelen zou hebben miskend of kennelijk onredelijk of onzorgvuldig te werk zou zijn gegaan door enerzijds te vereisen dat hij een financiële band aantoont met zijn Belgische dochter en anderzijds vast te stellen dat er van een dergelijke financiële band geen sprake is omdat er voor de dochter, die in 2012 geboren is en ondertussen bijna 5 jaar oud is, slechts twee maal een zeer beperkt bedrag werd overgemaakt.

Vervolgens stipt de Raad aan dat verzoeker in zijn middel zijn financiële situatie toelicht aan de hand van stukken die nooit eerder aan het oordeel van de gemachtigde van de staatssecretaris werden voorgelegd en dat de storting van 5 augustus 2016 dateert van na de bestreden beslissing. Verzoeker kan in de bestreden beslissing geen motiveringsgebrek aannemelijk maken of kan de gemachtigde van de staatssecretaris geen onzorgvuldigheid verwijten door zich te baseren op stukken die nooit eerder werden neergelegd. De Raad kan hierop evenmin acht slaan, aangezien hij de regelmatigheid van een bestuurshandeling dient te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 2 juli 2008, nr. 2.982 (c)).

3.13. Daarnaast gaat verzoeker in op het gebrek aan bewijs van een affectieve band. Verzoeker beweert dat in de bestreden beslissing wordt veronachtzaamd dat hij samenwoonde met zijn dochter gedurende haar eerste 2,5 levensjaren, maar dat hij door de moeder van zijn kind uit het huis werd gezet en dat het sindsdien bijna onmogelijk was zijn affectieve band verder uit te bouwen tenzij via gerechtelijke weg. Volgens verzoeker worden ook de getuigenissen die hij heeft bijgebracht helemaal niet in de beoordeling betrokken. De Raad stelt vast dat verzoekers blote bewering, dat hij in het verleden zou hebben samengewoond met zijn dochter, nergens met concrete gegevens wordt ondersteund. Een eventuele samenwoning in het verleden betekent ook niet dat verzoeker, die op 5 februari 2016 een aanvraag indiende, nog steeds een actuele affectieve band met zijn Belgische dochter onderhoudt. Verzoeker betwist trouwens niet dat er nauwelijks contact is geweest tussen hem en zijn dochter. De vereiste van het bewijs van een affectieve band indien er geen samenwoning is, maakt, zoals overigens in de bestreden beslissing wordt aangehaald, abstractie van de beweegreden voor een eventueel gebrek aan contact. Het gegeven dat verzoeker interesse zou tonen om in contact te komen met zijn dochter en dat verzoekers ex-vriendin deze contacten zou tegenwerken, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat er nauwelijks contacten zijn. In de bestreden beslissing wordt op grond van de neergelegde stukken het volgende overwogen: *“Uit de foto’s kan slechts een zeer occasioneel treffen tussen betrokkene en kind worden vastgesteld. Het doopselattest vertelt niets over de relatie tussen vader en kind”*. In *“het vonnis van de rechtbank (...) werd beslist dat de contacten aanvankelijk moeten plaatsvinden in een bezoekersruimte. Dit dient als een expliciet aanwijzing te worden beschouwd van de relatie tussen vader en kind: kennelijk is het kind helemaal niet vertrouwd met de*

vader, waardoor een nog een relatie moet worden opgebouwd in zo'n bezoekersruimte". Verder wordt gesteld dat "uit de voorgelegde documenten" "niet (kan) worden besloten" "(i)n hoeverre het contact tussen betrokkene en kind hu daadwerkelijk plaats vindt". Er werd bij de beoordeling in weerwil van verzoekers beweringen wel degelijk rekening gehouden met de neergelegde getuigenverklaringen, aangezien wordt gesteld dat "(a)lle andere 'getuigenissen van privé-personen die getuigen van de interesse van betrokkene in zijn kind, (...) geen afbreuk (doen) aan deze vaststelling". De Raad concludeert dat verzoeker niet kan worden gevolgd dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk of onzorgvuldig te werk zou zijn gegaan of de beslissing niet afdoende zou hebben gemotiveerd door op grond van zijn vaststellingen te concluderen dat "(o)ngeacht zijn beweegredenen is er nauwelijks contact tussen betrokkene en het kind, derhalve kan ervan een affectieve band geen sprake zijn."

3.14. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Wanneer een schending van het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad dan ook in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk (GK)*, § 61).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat de gezinsband tussen een ouder en zijn minderjarig kind wordt verondersteld (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 60; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 94). Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden zou men kunnen aannemen dat er geen sprake meer is van een gezinsleven (EHRM 19 februari 1996, *Gül/Zwitserland*, § 32; EHRM 21 december 2001, *Sen/Nederland*, § 28). Zo kan bijvoorbeeld de scheiding of de echtscheiding van de ouders niet als een dergelijke omstandigheid beschouwd worden, noch het feit dat de contacten tussen het kind en zijn ouder die het niet opvangt, slechts af en toe zouden plaatsvinden (EHRM 11 juli 2000, *Ciliz/Nederland*, § 59). In beginsel ontstaat vanaf de geboorte tussen een minderjarig kind en zijn ouder een natuurlijke band die gelijkstaat met een gezinsleven. Het is daarbij niet noodzakelijk dat het kind binnen een huwelijk of binnen een andere samenlevingsvorm werd geboren. Om een voldoende graad van 'gezinsleven' vast stellen, dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, is de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind niet noodzakelijk; wel moeten factoren aanwezig zijn die maken dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind voldoende standvastig is om de facto gezinsbanden te creëren ('*Although co-habitation may be a requirement for such a relationship, however, other factors may also*

serve to demonstrate that a relationship has sufficient constancy to create de facto family ties'. EHRM 8 januari 2009, *Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk*, § 30).

3.15. *In casu* werd vastgesteld dat er nauwelijks financiële of affectieve banden aannemelijk werden gemaakt tussen verzoeker en zijn Belgische dochter waardoor er van een *de facto* gezinsleven geen sprake kan zijn. Verzoeker herhaalt in zijn tweede middel dat hij gedurende 2,5 jaar met het kind zou hebben samengewoond en wijst op het feit dat hij oprechte interesse vertoont hetgeen zou blijken uit de gerechtelijke procedure en de contacten met het CAW. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen dient de Raad vast te stellen dat er geen effectief beleefd gezinsleven bestaat dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen. Terloops merkt de Raad samen met de verwerende partij op dat verzoeker desgevallend vanuit het buitenland kan blijven betrachten een financiële en affectieve band met zijn dochter op te bouwen door het onderhouden van contacten en eventuele visa kort verblijf, zodat hij op termijn in aanmerking zou kunnen komen voor een recht op verblijf van meer dan drie maanden.

3.16. In een derde middel, dat gericht is tegen de bevelscomponent van de bestreden beslissing, voert verzoeker onder andere de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

3.17. Verzoeker stelt in wezen dat bij het nemen van de verwijderingsmaatregel onvoldoende rekening zou zijn gehouden met het gezinsleven en het hoger belang van het kind. De Raad merkt echter op dat uit de motieven van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden blijkt dat wel degelijk rekening werd gehouden met het gezinsleven van verzoeker en de belangen van zijn kind. In deze beslissing werd vastgesteld dat verzoeker en zijn minderjarige dochter niet samenwonen en dat het bestaan van een financiële en/of affectieve band onvoldoende werd aangetoond. Naar aanleiding van de bespreking van het tweede middel werd overigens vastgesteld dat er geen sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven, in de zin van artikel 8 van het EVRM, zodat verzoeker niet dienstig kan voorhouden dat hiermee onvoldoende rekening zou zijn gehouden.

3.18. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM, noch van de artikelen 40*bis*, 40*ter* en/of 74/13 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou hebben gehouden. Er is geen sprake van een schending van het redelijkheids-, het proportionaliteits- en/of het zorgvuldigheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur, noch van de motiveringsplicht.

De drie in de synthesesamenvatting aangevoerde middelen zijn ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizend zeventien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN